

Arrest

nr. 271 671 van 22 april 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. COLMAN
Sint-Lievenslaan 172
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. SCHOLIERS *loco* advocaat R. COLMAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X 1999 in X, waar u opgroeide in Mejicanos met uw moeder en uw twee broers. In 2010 verhuisde uw vader – die garagist was - met een visum naar de Verenigde Staten nadat hij bedreigingen ontving in El Salvador. Na het verlopen van zijn visum bleef hij in de Verenigde Staten wonen. Uw oudste broer, Johanan Isaac, volgde hem in 2016 nadat hij bedreigingen ontving aan de universiteit. U weet niet wat de bedreigingen ten aanzien van uw vader en uw broer inhielden.

U rondde uw middelbare school af, waarna u een cursus Engels volgde in 2017. In oktober 2017 trad u in dienst als medewerker in het advocatenkantoor van uw tante, (...). Vanaf juli 2019 combineerde u deze job met uw studie publiciteit aan de Evangelische Universiteit van El Salvador.

Op 24 oktober 2019 keerde u met de bus naar huis van de universiteit. Toen u van de bus stapte, merkte u een stilstaande wagen met verduisterde ruiten op aan de bushalte. U wandelde naar huis en merkte dat deze wagen u aanvankelijk volgde, maar onderweg speelde u hem kwijt. Toen u op 70 of 80 meter van uw huis verwijderd was, dook deze wagen opnieuw op, stapte er een man uit die u toeriep: "Bitcha, stop daar even". U kreeg het benauwd en zette het op een lopen. Hij haalde u in, greep u vast, maar u slaagde erin zich los te rukken. Hij greep u een tweede keer vast en zei dat u moest meewerken, in de auto moest stappen of dat u anders vermoord zou worden. U was doodsbang, maar weigerde in de wagen te stappen en slaagde er opnieuw in u los te rukken, daar de man enkel uw tas vasthad. U zette het op een lopen, merkte dat u niet langer gevolgd werd en ging naar uw huis.

Toen uw moeder thuiskwam van haar werk, vertelde u haar wat er gebeurd was. U belde uw vader in de Verenigde Staten op en vertelde hem eveneens wat er u overkwam. Er werden verschillende scenario's besproken, ook de optie om het land te verlaten. Aanvankelijk wilde u naar uw vader en broer in de Verenigde Staten.

U besloot om niet langer naar de universiteit of naar uw werk te gaan. Uw bazin raadde u aan om klacht neer te leggen, hetgeen u deed op 25 oktober 2019 bij de politie van Mejicanos. De politie raadpleegde videobeelden van veiligheidscamera's in de buurt van de bushalte en deze bevestigden uw verhaal. De politie zou later nog bevestigen wat er nog zou gebeuren. U vermoedt dat de twee mannen u viseerden oftewel omdat er een bendelid zijn oog op u had laten vallen, oftewel omwille de problemen van uw tante (...). U vermoedt dat ze u in het vizier namen omdat ze uw tante niet langer vonden en jullie op hetzelfde advocatenkantoor werkten.

Een week na het incident werd de beslissing genomen om naar België te komen. In de periode nadien bracht u de nodige administratie in orde. U voelde zich terneergeslagen en ging tweemaal naar een psycholoog. Op 4 november 2019 contacteerde u het reiskantoor via WhatsApp om uw ticket naar België te kopen. Op 6 november 2019 ging u naar het reiskantoor om uw vliegtuigticket te betalen. Uw vader en u bekostigden ieder de helft van het ticket. Op 20 november 2019 ging u een uittreksel van uw strafregister ophalen. Op 22 november 2019 ging u de authenticatie van uw geboorteakte, deze van het uittreksel van uw strafregister, alsook een attest van uw werkgever ophalen. Uw moeder vervoerde u hiervoor in een wagen met geblindeerde ruiten en u verfdde uw haren blond om niet herkend te worden.

Op 24 november 2019 werd u door de politie opnieuw uitgenodigd om uw klacht verder op te volgen. U ging hier niet op in daar u op hetzelfde uur ook op uw werk moest zijn.

Op 25 november 2019 stapte u op het vliegtuig in El Salvador, om via Panama en Spanje, op 26 november 2019 in België aan te komen. Op 2 december 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat ze u opnieuw proberen te ontvoeren en dat u zo in de krant zou verschijnen tussen de vermisten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, een kopie van een klacht op uw naam neergelegd bij de politie van Mejicanos op 25 oktober 2019, uw studentenkaart, uw lessenrooster van de universiteit, uw reisdocumenten, uw geboorteakte, uw diploma van de middelbare school, twee uittreksels van uw strafregister, een attest van uw werk, vier schoolrekeningen en een attest van de psycholoog die u bezocht in november 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar zou kunnen terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen omtrent uw problemen met de bende MS weten immers niet te overtuigen.

Vooreerst worden de nodige vraagtekens geplaatst bij de omstandigheden waarin u verklaart dat de poging tot ontvoering van 24 oktober 2019 plaatsvonden. Zo is het weinig overtuigend dat u die avond het slachtoffer werd van doelgericht bendegeweld (CGVS, p. 14-16). In uw open relaas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch tijdens uw relaas op de DVZ vermeldt u wat er aan de basis van deze ontvoeringspoging zou kunnen liggen (CGVS, p. 14-15). Pas wanneer de Protection Officer u meer vragen stelt over dit incident, haalt u aan dat “de feiten u waarschijnlijk overkomen zijn omwille van twee redenen” (CGVS, p. 16). Een eerste oorzaak zou, volgens uw verklaring, kunnen zijn dat een bendelid zijn oog op u had laten vallen om u voor zijn eigen doeleinden te gebruiken, waarop ze deze persoon in de gaten houden (CGVS, p. 16). Gevraagd of u al eerder opmerkte dat een bendelid zijn oog op u had laten vallen, stelt u echter dat dat niet het geval is maar dat dat wel een mogelijkheid is (CGVS, p. 17). Hieruit kan afgeleid worden dat uw bewering dat de ontvoeringspoging plaatsvond omdat een bendelid zijn oog op u had laten vallen, puur speculatief is en een louter blote bewering is, dewelke u op geen enkele manier aannemelijk weet te maken.

Als tweede mogelijke verklaring voor de ontvoeringspoging haalt u aan dat ze u “misschien” in het vizier namen omdat ze het spoor naar uw tante, (...), bijster waren (CGVS, p. 16-17). Hierbij verklaart u dat uw tante, die voor hetzelfde advocatenkantoor als u werkte, naar België vluchtte nadat zij in augustus 2019 bedreigd werd door bendeleden die makkelijk konden nagaan dat jullie familie van elkaar zijn (CGVS, p. 16-17). Ook hier zijn uw verklaringen bijzonder hypothetisch en weinig concreet. Zo kent u geen details over de bedreigingen die uw tante ontving, hoewel deze blijkbaar plaatsvonden in de buurt van het kantoor waar jullie werkten (CGVS, p. 19-20). Gevraagd naar welke bende haar bedreigde, stelt u dan weer weinig overtuigd dat “voor zover u het begreep” de bende MS deze bedreigingen uitte (CGVS, p. 20). Het verband tussen haar problemen en de uwe, baseert u dan weer louter op het feit dat jullie voor hetzelfde kantoor werkten en familie waren (CGVS, p. 19-20). Het is erg vreemd dat u dermate weinig details weet te vertellen over de bedreigingen die uw tante ontving en de omstandigheden ervan, daar u veronderstelt dat uw problemen voortkomen uit haar problemen en u hiervoor zelfs uw land moest ontvluchten (CGVS, p. 16). Verwacht kan worden dat u, als u daadwerkelijk denkt dat de problemen van uw tante geleid hebben tot uw verklaarde problemen, zich minstens informeerde bij uw tante over het hoe en waarom van de dreigementen. Dat u dit klaarblijkelijk niet deed, getuigt van weinig interesse en is bovendien opmerkelijk daar u reeds voor uw vertrek naar België contact met haar had en zij uw steun en toeverlaat zou worden wanneer u naar België vluchtte waardoor verwacht kan worden dat jullie jullie problemen met elkaar besproken hebben (CGVS, p. 19). Dat u bovendien bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte van een mogelijke link tussen de problemen van uw tante en uw verklaarde problemen, is opmerkelijk en maakt het weinig aannemelijk dat er effectief sprake is van een verband tussen jullie verklaarde problemen (CGVS Vragenlijst, punt 3.5). Ook in uw aangifte bij de politie over dit incident wordt geen enkele link gemaakt met een bende of met de problemen van uw tante met MS13.

Voorts is het wel erg opmerkelijk dat u voordien nooit problemen kende met bendeleden (CGVS, p. 16). Dat u plots zou worden ontvoerd zonder dat u kan aantonen ooit eerder geïnterviewd geweest te zijn door een bende roept vragen op.

Uw verklaringen omtrent de twee mogelijke oorzaken van de ontvoeringspoging, namelijk een bendelid dat zijn oog op u liet vallen en de dreigementen die uw tante ontving, zijn erg hypothetisch en worden allerminst ondersteund door uw verdere verklaringen. Gevraagd of het om bendeleden ging of om gewone mannen, stelt u dat ze zich niet identificeerden, maar dat het wel zou kunnen dat het om bendeleden ging omdat zij u niet volgden tot in uw wijk omdat rivaliserende bendeleden daar niet kunnen komen (CGVS, p. 17). Ook verklaart u tot tweemaal toe dat u “denkt” dat de bende MS achter de ontvoeringspoging zit (CGVS, p. 17 en 20). De twee mannen hebben op 24 oktober 2019 amper gesproken, en ook uit uw verklaring blijkt dat zij niet verwezen hebben naar de problemen van uw tante,

noch naar het feit dat u in de smaak was gevallen bij een bendelid, waaruit opnieuw blijkt dat uw beweringen louter gebaseerd zijn op veronderstellingen en niet op feiten (CGVS, p. 14-15 en 17).

Het is ook vreemd dat u zou denken dat MS, die uw tante reeds zochten, achter de ontvoeringspoging konden zitten, maar dat u – op de DVZ – verklaart in hetzelfde huis te hebben gewoond en te hebben werken op het kantoor tot aan uw vertrek op 25 november 2019 – een maand na het incident (verklaring DVZ, vraag 10 en 12). Ook uit het attest van uw werk blijkt dat u nog een maand na het incident zou hebben gewerkt, tot 22 november 2019. Op het CGVS verklaart u dan weer dat uw laatste werkdag op 24 oktober 2019 – de dag van het incident – was (CGVS, p. 8). Deze vaststellingen doen verder twifelen aan dit incident.

Ook uw verklaringen over het verloop incident zelf zijn eerder vaag en maken geenszins duidelijk hoe u wist te ontsnappen van uw ontvoerders. Zo zou uw ontvoerder u eerst – vreemd genoeg – hebben toegeroepen waarna u bent weggelopen. Hij liep u achterna en trachtte u tot twee keer toe vast te grijpen maar liet u uiteindelijk wegllopen (CGVS, p. 14 en 15). Ook op de DVZ verklaart u louter dat u zich wist los te trekken (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat die mannen op het punt stonden u te ontvoeren maar u hierover louter weet te zeggen dat zij u eerst – als ware het ter waarschuwing – toeriepen en u zich wist los te trekken en kon wegllopen is weinig overtuigend.

Verder blijkt ook uit uw verklaringen dat er geen signalen zijn dat deze twee mannen na 24 oktober 2019 nog naar u op zoek gingen (CGVS, p. 20-21). Noch in de maand dat u thuis opgesloten zat, noch na uw vertrek naar België, werden u of uw familie opnieuw benaderd door de mannen van het incident van 24 oktober 2019 (CGVS, p. 20-21). Hieruit kan dan ook niet afgeleid worden dat u daadwerkelijk, persoonlijk en systematisch gevisieerd werd door bendeleden.

Volledigheidshalve kan hier ook nog aan toegevoegd worden dat u erg vaag en op de vlakte blijft wanneer u gevraagd wordt wat u specifiek vreest als u zou moeten terugkeren naar El Salvador (CGVS, p. 16). U verklaart hier dat u bang bent om hetzelfde mee te maken omdat er veel vermisten en ontvoeringen plaatsvinden in El Salvador en u het openbaar vervoer zou moeten nemen (CGVS, p. 16). Dat u hierbij niet specifiek verwijst naar de bendeleden die het op uw tante gemunt hadden of het bendelid dat zijn oog op u liet vallen, maar wel naar ontvoeringen en vermisten in het algemeen, is opnieuw erg vreemd en maakt het opnieuw niet aannemelijk dat u een persoonlijke vrees hebt ten aanzien van de bende MS-13. U verwees op het einde van uw persoonlijk onderhoud nog naar een nieuwsbericht van maart 2021 waarbij twintig vrouwen die ontvoerd werden door een politiemann, vermoord terug gevonden werden (CGVS, p. 21). Hiermee wilt u bewijzen dat ontvoeringen momenteel een groot probleem vormen in El Salvador (CGVS, p. 21). Doch dient hierbij opgemerkt te worden dat dit om een algemeen nieuwsfeit gaat dat zich bovendien niet in uw wijk of kolonie afspeelde, waardoor dit op geen enkele manier verband houdt met uw beweerde ontvoeringspoging anderhalf jaar eerder, noch de geloofwaardigheid ervan kan ondersteunen (CGVS, p.21).

Hoe dan ook, zelfs indien geloof gehecht wordt aan dit incident, kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij of zij alle plaatselijke beschermingsmaatregelen heeft uitgeput. Dit is in casu niet het geval. Zo diende u op 25 oktober 2019 klacht in bij de politie in Mejicanos (CGVS, p. 11, 12 en 16). Gevraagd naar wat u hoopte te bereiken met deze klacht, verklaart u dat u hoopte dat zij een onderzoek zouden starten om zo de daders te kunnen arresteren (CGVS, p. 12). Toch blijkt uit uw verdere verklaringen geenszins dat u de politie de tijd gaf om een onderzoek te voeren en de daders te arresteren of identificeren. Zo besliste u reeds op de dag van de ontvoeringspoging dat u El Salvador zou verlaten, dus nog voor het indienen van de klacht (CGVS, p. 15). Eén week na het incident werd de knoop doorgehakt dat u naar België zou komen en op 6 november 2019 werden uw tickets geboekt (CGSV, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de politie wel met uw zaak bezig was, daar zij u op 23 november 2019 opbelden met de vraag of u zich op 24 november 2019 kon aanmelden op het politiekantoor (CGVS, p. 12 en 19). U besloot hier echter niet op in te gaan omdat u op 24 november 2019 op hetzelfde uur eveneens op uw werk moest zijn om papierwerk af te zetten (CGVS, p. 12) en omdat de beslissing om het land te verlaten al genomen was en de tickets aangekocht waren (CGVS, p. 19). Dat u de politie noch de tijd gaf om onderzoek te voeren, noch inging op hun vraag om naar het politiekantoor te komen, maakt het niet aannemelijk dat u de hulp van uw plaatselijke autoriteiten afwachtte alvorens de beslissing te nemen om het land te verlaten en elders internationale bescherming aan te vragen.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als jonge vrouw waar een bendelid zijn oog op zou kunnen laten vallen (CGVS, p. 16) op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor

vervolgving of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolgving of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort – slechts enkele dagen voor het incident uitgegeven –, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw studentenkaart, uw lessenrooster van de universiteit, uw diploma van de middelbare school en schoolrekeningen op uw naam tonen louter uw identiteit, nationaliteit en scholing aan, hetgeen niet betwist wordt. Uw reisdocumenten bevestigen uw reis naar België op 25 november 2019, hetgeen evenmin ter discussie staat. De uittreksels van uw strafregister bevestigen louter dat u geen strafbare feiten pleegde. Het attest van een psycholoog toont aan dat u in november 2019 een psycholoog raadpleegde, doch dient hierbij opgemerkt te worden dat de genoteerde omstandigheden waarin u de psycholoog raadpleegde gebaseerd zijn op uw verklaringen en niet op objectieve gegevens, waardoor de geloofwaardigheid ervan niet vastgesteld kan worden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf,

blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar zou kunnen terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen omtrent uw problemen met de bende MS weten immers niet te overtuigen.

Vooreerst worden de nodige vraagtekens geplaatst bij de omstandigheden waarin u verklaart dat de poging tot ontvoering van 24 oktober 2019 plaatsvonden. Zo is het weinig overtuigend dat u die avond het slachtoffer werd van doelgericht bendege geweld (CGVS, p. 14-16). In uw open relaas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch tijdens uw relaas op de DVZ vermeldt u wat er aan de basis van deze ontvoeringspoging zou kunnen liggen (CGVS, p. 14-15). Pas wanneer de Protection Officer u meer vragen stelt over dit incident, haalt u aan dat “de feiten u waarschijnlijk overkomen zijn omwille van twee redenen” (CGVS, p. 16). Een eerste oorzaak zou, volgens uw verklaring, kunnen zijn dat een bendelid zijn oog op u had laten vallen om u voor zijn eigen doeleinden te gebruiken, waarop ze deze persoon in de gaten houden (CGVS, p. 16). Gevraagd of u al eerder opmerkte dat een bendelid zijn oog op u had laten vallen, stelt u echter dat dat niet het geval is maar dat dat wel een mogelijkheid is (CGVS, p. 17). Hieruit kan afgeleid worden dat uw bewering dat de ontvoeringspoging plaatsvond omdat een bendelid zijn oog op u had laten vallen, puur speculatief is en een louter blote bewering is, dewelke u op geen enkele manier aannemelijk weet te maken.

Als tweede mogelijke verklaring voor de ontvoeringspoging haalt u aan dat ze u “misschien” in het vizier namen omdat ze het spoor naar uw tante, (...), bijster waren (CGVS, p. 16-17). Hierbij verklaart u dat uw tante, die voor hetzelfde advocatenkantoor als u werkte, naar België vluchtte nadat zij in augustus 2019 bedreigd werd door bendeleden die makkelijk konden nagaan dat jullie familie van elkaar zijn (CGVS, p. 16-17). Ook hier zijn uw verklaringen bijzonder hypothetisch en weinig concreet. Zo kent u geen details over de bedreigingen die uw tante ontving, hoewel deze blijkbaar plaatsvonden in de buurt van het kantoor waar jullie werkten (CGVS, p. 19-20). Gevraagd naar welke bende haar bedreigde, stelt u dan weer weinig overtuigd dat “voor zover u het begreep” de bende MS deze bedreigingen uitte (CGVS, p. 20). Het verband tussen haar problemen en de uwe, baseert u dan weer louter op het feit dat jullie voor hetzelfde kantoor werkten en familie waren (CGVS, p. 19-20). Het is erg vreemd dat u dermate weinig details weet te vertellen over de bedreigingen die uw tante ontving en de omstandigheden ervan, daar u veronderstelt dat uw problemen voortkomen uit haar problemen en u hiervoor zelfs uw land moest ontvluchten (CGVS, p. 16). Verwacht kan worden dat u, als u daadwerkelijk denkt dat de problemen van uw tante geleid hebben tot uw verklaarde problemen, zich minstens informeerde bij uw tante over het hoe en waarom van de dreigementen. Dat u dit klaarblijkelijk niet deed, getuigt van weinig interesse en is bovendien opmerkelijk daar u reeds voor uw vertrek naar België contact met haar had en zij uw steun en toeverlaat zou worden wanneer u naar België vluchtte waardoor verwacht kan worden dat jullie jullie problemen met elkaar besproken hebben (CGVS, p. 19). Dat u bovendien bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte van een mogelijke link tussen de problemen van uw tante en uw verklaarde problemen, is opmerkelijk en maakt het weinig aannemelijk dat er effectief sprake is van een verband tussen jullie verklaarde problemen (CGVS Vragenlijst, punt 3.5). Ook in uw aangifte bij de politie over dit incident wordt geen enkele link gemaakt met een bende of met de problemen van uw tante met MS13.

Voorts is het wel erg opmerkelijk dat u voordien nooit problemen kende met bendeleden (CGVS, p. 16). Dat u plots zou worden ontvoerd zonder dat u kan aantonen ooit eerder geïdendeerd geweest te zijn door een bende roept vragen op.

Uw verklaringen omtrent de twee mogelijke oorzaken van de ontvoeringspoging, namelijk een bendelid dat zijn oog op u liet vallen en de dreigementen die uw tante ontving, zijn erg hypothetisch en worden allerninst ondersteund door uw verdere verklaringen. Gevraagd of het om bendeleden ging of om gewone mannen, stelt u dat ze zich niet identificeerden, maar dat het wel zou kunnen dat het om bendeleden ging omdat zij u niet volgden tot in uw wijk omdat rivaliserende bendeleden daar niet kunnen komen (CGVS, p. 17). Ook verklaart u tot tweemaal toe dat u "denkt" dat de bende MS achter de ontvoeringspoging zit (CGVS, p. 17 en 20). De twee mannen hebben op 24 oktober 2019 amper gesproken, en ook uit uw verklaring blijkt dat zij niet verwezen hebben naar de problemen van uw tante, noch naar het feit dat u in de smaak was gevallen bij een bendelid, waaruit opnieuw blijkt dat uw beweringen louter gebaseerd zijn op veronderstellingen en niet op feiten (CGVS, p. 14-15 en 17).

Het is ook vreemd dat u zou denken dat MS, die uw tante reeds zochten, achter de ontvoeringspoging konden zitten, maar dat u – op de DVZ – verklaart in hetzelfde huis te hebben gewoond en te hebben werken op het kantoor tot aan uw vertrek op 25 november 2019 – een maand na het incident (verklaring DVZ, vraag 10 en 12). Ook uit het attest van uw werk blijkt dat u nog een maand na het incident zou hebben gewerkt, tot 22 november 2019. Op het CGVS verklaart u dan weer dat uw laatste werkdag op 24 oktober 2019 – de dag van het incident – was (CGVS, p. 8). Deze vaststellingen doen verder twifelen aan dit incident.

Ook uw verklaringen over het verloop incident zelf zijn eerder vaag en maken geenszins duidelijk hoe u wist te ontsnappen van uw ontvoerders. Zo zou uw ontvoerder u eerst – vreemd genoeg – hebben toegeroepen waarna u bent weggelopen. Hij liep u achterna en trachtte u tot twee keer toe vast te grijpen maar liet u uiteindelijk wegllopen (CGVS, p. 14 en 15). Ook op de DVZ verklaart u louter dat u zich wist los te trekken (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat die mannen op het punt stonden u te ontvoeren maar u hierover louter weet te zeggen dat zij u eerst – als ware het ter waarschuwing – toeriepen en u zich wist los te trekken en kon wegllopen is weinig overtuigend.

Verder blijkt ook uit uw verklaringen dat er geen signalen zijn dat deze twee mannen na 24 oktober 2019 nog naar u op zoek gingen (CGVS, p. 20-21). Noch in de maand dat u thuis opgesloten zat, noch na uw vertrek naar België, werden u of uw familie opnieuw benaderd door de mannen van het incident van 24 oktober 2019 (CGVS, p. 20-21). Hieruit kan dan ook niet afgeleid worden dat u daadwerkelijk, persoonlijk en systematisch geïdendeerd werd door bendeleden.

Volledigheidshalve kan hier ook nog aan toegevoegd worden dat u erg vaag en op de vlakte blijft wanneer u gevraagd wordt wat u specifiek vreest als u zou moeten terugkeren naar El Salvador (CGVS, p. 16). U verklaart hier dat u bang bent om hetzelfde mee te maken omdat er veel vermisten en ontvoeringen plaatsvinden in El Salvador en u het openbaar vervoer zou moeten nemen (CGVS, p. 16). Dat u hierbij niet specifiek verwijst naar de bendeleden die het op uw tante gemunt hadden of het bendelid dat zijn oog op u liet vallen, maar wel naar ontvoeringen en vermisten in het algemeen, is opnieuw erg vreemd en maakt het opnieuw niet aannemelijk dat u een persoonlijke vrees hebt ten aanzien van de bende MS-13. U verwees op het einde van uw persoonlijk onderhoud nog naar een nieuwsbericht van maart 2021 waarbij twintig vrouwen die ontvoerd werden door een politiemann, vermoord terug gevonden werden (CGVS, p. 21). Hiermee wilt u bewijzen dat ontvoeringen momenteel een groot probleem vormen in El Salvador (CGVS, p. 21). Doch dient hierbij opgemerkt te worden dat dit om een algemeen nieuwsfeit gaat dat zich bovendien niet in uw wijk of kolonie afspeelde, waardoor dit op geen enkele manier verband houdt met uw beweerde ontvoeringspoging anderhalf jaar eerder, noch de geloofwaardigheid ervan kan ondersteunen (CGVS, p.21).

Hoe dan ook, zelfs indien geloof gehecht wordt aan dit incident, kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij of zij alle plaatselijke beschermingsmaatregelen heeft uitgeput. Dit is in casu niet het geval. Zo diende u op 25 oktober 2019 klacht in bij de politie in Mejicanos (CGVS, p. 11, 12 en 16). Gevraagd naar wat u hoopte te bereiken met deze klacht, verklaart u dat u hoopte dat zij een onderzoek zouden starten om zo de daders te kunnen arresteren (CGVS, p. 12). Toch blijkt uit uw verdere verklaringen geenszins dat u de politie de tijd gaf om een onderzoek te voeren en de daders te arresteren of identificeren. Zo besliste u reeds op de dag van de ontvoeringspoging dat u El Salvador zou verlaten, dus nog voor het indienen van de klacht (CGVS, p. 15). Eén week na het incident werd de knoop doorgehakt dat u naar België zou komen en op 6

november 2019 werden uw tickets geboekt (CGSV, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de politie wel met uw zaak bezig was, daar zij u op 23 november 2019 opbelden met de vraag of u zich op 24 november 2019 kon aanmelden op het politiekantoor (CGVS, p. 12 en 19). U besloot hier echter niet op in te gaan omdat u op 24 november 2019 op hetzelfde uur eveneens op uw werk moest zijn om papierwerk af te zetten (CGVS, p. 12) en omdat de beslissing om het land te verlaten al genomen was en de tickets aangekocht waren (CGVS, p. 19). Dat u de politie noch de tijd gaf om onderzoek te voeren, noch inging op hun vraag om naar het politiekantoor te komen, maakt het niet aannemelijk dat u de hulp van uw plaatselijke autoriteiten afwachtte alvorens de beslissing te nemen om het land te verlaten en elders internationale bescherming aan te vragen.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als jonge vrouw waar een bendelid zijn oog op zou kunnen laten vallen (CGVS, p. 16) op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort – slechts enkele dagen voor het incident uitgegeven –, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw studentenkaart, uw lessenrooster van de universiteit, uw diploma van de middelbare school en schoolrekeningen op uw naam tonen louter uw identiteit, nationaliteit en scholing aan, hetgeen niet betwist wordt. Uw reisdocumenten bevestigen uw reis naar België op 25 november 2019, hetgeen evenmin ter discussie staat. De uittreksels van uw strafregister bevestigen louter dat u geen strafbare feiten pleegde. Het attest van een psycholoog toont aan dat u in november 2019 een psycholoog raadpleegde, doch dient hierbij opgemerkt te worden dat de genoteerde omstandigheden waarin u de psycholoog raadpleegde gebaseerd zijn op uw verklaringen en niet op objectieve gegevens, waardoor de geloofwaardigheid ervan niet vastgesteld kan worden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van

terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf, blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Uit de objectieve landeninformatie aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*").

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten verzoeksters individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Verzoekster stelt geen verklaring te kunnen geven voor het feit dat zij niet vermeldde wat er aan de basis van de ontvoeringspoging zou liggen, omdat deze simpelweg niet voorhanden is.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster niet verder kwam dan de verklaring dat een bendelid zijn oog op haar had laten vallen, doch zonder enige concrete aanwijzing hiervoor te kunnen verstrekken. De bewering dat de ontvoeringspoging plaatsvond omdat een bendelid zijn oog op haar had laten vallen, is dan ook puur speculatief en een louter blote bewering is, dewelke verzoekster op geen enkele manier aannemelijk weet te maken.

Als tweede mogelijke verklaring voor de ontvoeringspoging haalt verzoekster aan dat ze haar "misschien" in het vizier namen omdat ze het spoor naar haar tante bijster waren. In dit opzicht acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster dermate weinig details weet te vertellen over de bedreigingen die haar tante ontving en de omstandigheden ervan, daar zij veronderstelt dat haar problemen voortkomen uit de problemen van haar tante en zij hiervoor zelfs haar land moest ontvluchten. Verwacht kan worden dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk denkt dat de problemen van haar tante geleid hebben tot haar beweerdde problemen, zich minstens informeerde bij haar tante over het hoe en waarom van de dreigementen. Aangezien verzoekster reeds voor haar vertrek naar België contact met haar tante had en zij haar steun en toeverlaat zou worden wanneer zij naar België vluchtte kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij de problemen met elkaar besproken hebben. De vaststelling dat verzoekster bij haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte van een mogelijke link tussen de problemen van haar tante en haar verklaarde problemen, bevestigt eens te meer dat er geen sprake is van een verband tussen de verklaarde problemen. Ook in de aangifte bij de politie over dit incident wordt geen enkele link gemaakt met een bende of met de problemen van haar tante met MS13.

Met de stelling geen verklaring te kunnen geven voor het feit dat zij niet vermeldde wat er aan de basis van de ontvoeringspoging zou liggen, omdat deze simpelweg niet voorhanden is, doet verzoekster geen afbreuk aan de vaststelling dat zij noch tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij haar de mogelijkheid werd gegeven om open te vertellen over de redenen van haar vlucht, noch tijdens het relaas op de Dienst Vreemdelingenzaken, melding maakte van wat er aan de basis van de ontvoeringspoging zou kunnen liggen, niettegenstaande zij deze ontvoeringspoging aanmerkt als zijnde de kern van haar asielrelaas en de reden waarom zij haar land van herkomst heeft moeten verlaten en een nood heeft aan internationale bescherming.

Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoekster dergelijke essentiële elementen niet heeft vermeld. Immers, van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in haar asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoekster het element waarop zij thans haar verzoek om bescherming steunt niet bij aanvang van de procedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoekster de gedane vaststellingen tracht te verklaren door te wijzen op het tijdsverloop tussen haar "aanvankelijke verklaring" en het "tijdstip van horen door verweerster" en van mening is dat er ten onrechte abstractie wordt gemaakt van het gegeven dat haar verklaring hoe dan ook gekleurd is door de traumatische ervaring die zij heeft meegemaakt, waardoor het voor haar bijzonder moeilijk is om de gebeurtenissen exact weer te geven, kan zij niet overtuigen.

Door te wijzen op het verloop van tijd van bijna twee jaar tussen haar "aanvankelijke verklaring" en het "tijdstip van horen door verweerster" kan verzoekster de gedane vaststellingen geenszins in een ander daglicht stellen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt immers verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen enigszins kan concretiseren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een

gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster slechts vage verklaringen kan afleggen over het incident dat de kern van haar relaas uitmaakt, de aanleiding vormde om haar land van herkomst te verlaten en haar nood om internationale bescherming naar eigen zeggen moet aantonen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft dat het risicoprofiel van een persoon en de hieraan gekoppelde landeninformatie een doorslaggevende rol kan spelen in de beoordeling van een beschermingsnood, dient te worden opgemerkt dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient, zoals reeds gesteld, *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, in gebreke. De informatie die verzoekster bijbracht over wat personen in een gelijkaardige situatie is overkomen of familieleden die het slachtoffer werden van bendege geweld kan dan ook niet volstaan. De persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is immers determinerend om als vluchteling te worden erkend. Ook dient verzoekster concreet en in haar hoofde aan te tonen dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde problemen met de bende niet geloofwaardig. Het blijkt dan ook niet dat verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond, evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden geveiseerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekende partij bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekende partij bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met de bendes niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van de individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat haar vrees op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens

dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoekster in het tweede middel nog aanvoert dat rekening moet worden gehouden met haar recht op gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, en dat zij in de periode van twee en een half jaar tussen het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en het nemen van de bestreden beslissing het nodige heeft gedaan om zich in te burgeren, zich gehecht heeft aan België en hier haar belangen verder wenst te situeren, wijst de Raad erop dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het privé-, familie- of gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van de voornoemde verdragsbepaling. Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad *in casu* enkel toe om na te gaan of verzoekster een nood heeft aan internationale bescherming, hetgeen daadwerkelijk is gebeurd. De ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota met stukken omtrent verzoeksters inburgering in België, zijn ter zake dan ook niet relevant. Zij hebben geen uitstaans met verzoeksters beweerde nood aan internationale bescherming en doen geen afbreuk aan de hogere vermelde pertinente vaststellingen op basis waarvan verzoekster verzoek om internationale bescherming werd geweigerd.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. De loutere omstandigheid dat verzoekster een jonge leeftijd heeft, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster toont ook niet aan op welke wijze haar leeftijd afbreuk zou kunnen doen aan de in de bestreden beslissing opgenomen motieven of deze in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF